

først udtaler, hvilke Gjenstande, der skulle indbrages under Fællesforfatningens, bestemmende dem i Henhold til Forholdene, saaledes som de bestode, førend Grundlovens Indførelse, eller rettere sagt, førend Begivenhederne indtraf i 1848, som ved voldsomme Tildragelser forandrede Forholdene, og paatvang et nyt System; men ikke alene heri maatte Udvalget finde en Støtte for sin Formening og gaae den Vej, som her er fastholdt; den maatte ogsaa finde den deri, at det var langt sikkrere at bestemme, hvad der skulde overgaae til Fællesforfatningen, som var hele Staten saa almindeligt vedkommende, at man der ved ikke kom til at gribe ind eller med Udfikkerhed at bestemme nogen Begrændsning, der angik Andre end Kongeriget Danmark særskilt. Idet man her i Kongeriget forsøger at bestemme, hvad der skal vedblive at være Kongeriget særligt vedkommende, saa bestemmer man tillige ad en indirecte Vej, hvilke Gjenstande der særligt skulle behandles af de andre Landsdele; det kan ikke synes at vedkomme Kongeriget, og kunde let, naar man ikke kom overens med Regjeringen om disse Bestemmelser, komme til at faae en urigtig Tydning, hvorimod man, ved at bestemme, hvad der afgives til Fællesforfatningen, og sige: Alt det af de offentlige Anliggender, som ikke er overgivet til Fællesforfatningen, skal vedblive at være særligt, ikke indvirker paa denne udenfor den Begrændsning, som er stillet ved Udkastet til Lovgivningen for Danmarks særlige Anliggenders Omraade. Det er denne almindelige Betragtning, som har ført Udvalgets Fleertal til at gaae den Vej, som er opstillet i Ændringsforslaget under Nr. 9. Udvalgets Minoritet har troet at kunne blive staaende ved den Vej, som er fulgt i Regjeringens Forslag, og det har ikke stillet noget Ændringsforslag dertil; det har ikke søgt at begrænse det paa en skarpere eller bestemtere Maade. Regjeringen har fundet det fornødent at maatte udregne alle de særskilte Gjenstande, som skulle indbrages under Kongerigets særlige Anliggender; men, dersom der heri skulde være glemt Noget, saa vil man see, at det vil kunne give Anledning til Sammenstød mellem Fællesforfatningens Udøver og Udve-

ren af denne særlige Forfatning. Men, naar man nu betragter, hvorvidt man i det enkelte Tilfælde har maattet gaae udenfor det, som kunde siges at være Statsstyrelse, for at opstille de Gjenstande, som saaledes skulde være Gjenstande for en særlig Lovgivning, saa vil man see, hvor let der kan være udeladt Noget, som dog efter sin Natur burde høre herhen, medens man ikke let vil kunne komme i samme Forlegenhed ved at betegne, hvad der skal høre under den fælles Lovgivning. Saalange desuden vor Stat er paa et Udviklingsstrin, hvor man maa gaae varligt frem ligeoverfor de forskellige Landsdele, saalænge vi endnu intet Middel have til i Fælleskab at raadslaae med de andre Landsdele over disse Gjenstande, saa er det vistnok af den yderste Bigtighed, at man kun inddrager under Fællesbestyrelsen, hvad der nødvendigt maa indbrages under den, for at den kan træde i Virksomhed paa en nyttig Maade for det hele Statsvæsen. Om der for Diebliffet kun var en raadgivende Forsamling, sammensat af Udvalgte fra de forskellige Landsdele, som kunde raadslaae derom, saa vilde Sagen blive mindre vanskelig, men, saalænge der ikke findes noget saadant Middel, saa har det forekommet Udvalgets Fleertal at være af den største Bigtighed, at man begrænser sig saa meget som muligt, og kun inddrager under Fællesforfatningen det høist Nødvendige. Det har lige saa lidt været muligt for Udvalget, som for Regjeringen, at finde nogen Bestemmelse, der kunde omfatte det Hele; Udvalget har ligesom Regjeringen maattet fremstille de enkelte Gjenstande. Behandlingen af Paragraphen forudsætter altsaa ganske naturligt, at disse enkelte Gjenstande maae behandles hver for sig, og jeg troer derfor, at det er rigtigst at omtale Ændringsforslagene efterhaanden, som disse Gjenstande foreligge, idet jeg skal nævne dem hver for sig, og særligt opholde mig ved dem, hvortil der er stillet Ændringsforslag. Paragraphen, saaledes som den er foreslaaet af Udvalgets Fleertal, lyder altsaa saaledes: til Kongeriget Danmark vil endnu henhøre alle offentlige Anliggender, med Undtagelse af dem, som angaae Kongen og det kongelige Huus. — derom synes der ikke at have været nogen Tvivl, der